

TEMARI PENAL

Índex

Tema 1. Concepte de dret penal i principis

Tema 2. Fases del procés penal

Tema 3. Teoria del delicte: elements

Tema 4. Iter criminis, autoria i participació

Tema 5. Ordre públic i drets fonamentals

Tema 6. Patrimoni i ordre socioeconòmic

Tema 7. Vida i integritat física

Tema 8. Llibertat sexual i indemnitat sexual

Tema 9. Salut pública i seguretat viària

Tema 10. Llibertat, socors, integritat moral, intimitat/domicili, família i medi ambient

Tema 11. Delictes de funcionaris i membres de FCS

INTRODUCCIÓ PER A L'OPOSITOR

Aquest bloc és la base del servei policial: identificar conductes delictives, actuar amb seguretat jurídica, redactar atestats coherents i entendre què pot decidir el jutge en cada fase. No es tracta de memoritzar el Codi com si fos una llista, sinó d'entendre quatre idees: què és delicte i què no; com s'investiga i es jutja; quins drets té tothom (víctimes, investigats, testimonis); i quines diligències són imprescindibles perquè el procediment aguantí.

Per estudiar-ho bé, treballa amb un vocabulari mínim (delicte/pena, tipus penal, autoria, temptativa, denúncia/querella, instrucció/judici oral, mesures cautelars...). Després, en qualsevol supòsit, aplica sempre el mateix esquema mental: què ha passat, quin delicte podria ser, què cal provar i quines diligències ho acrediten. Prioritza el que surt més a exàmens: principis bàsics, fases del procés, detenció i drets, teoria del delicte (eximents, atenuants i agreujants) i delictes habituals del carrer (patrimoni, lesions, ordre públic, seguretat viària, violència habitual, etc.).

Objectiu final: que en una intervenció puguis explicar en 30 segons què passa, quin delicte podria ser i quines diligències mínimes faràs.

BLUE CHAT

Oposiciones

Principi d'humanitat i orientació a la reinserció. La resposta penal no pot ser inhumana i la pena s'orienta a la reeducació i reinserció social.

Principi de legalitat. No hi ha delictes ni pena sense llei prèvia (CP art. 1). Això vol dir que no es pot castigar una conducta perquè "sembla greu" si no està prevista a la llei.

Principi de tipicitat. El fet ha d'encaixar exactament en un tipus penal. En una intervenció policial, això obliga a descriure bé els fets, perquè petits matisos poden canviar el delictes aplicable.

Principi d'intervenció mínima. El dret penal és l'últim recurs. No tot conflicte social és delictes; alguns supòsits poden anar per via administrativa o civil.

Principi de proporcionalitat. La resposta penal ha de ser adequada a la gravetat del fet. Aquest principi també ajuda a entendre per què hi ha delictes bàsics i delictes agreujats.

3. Principis de dret processal penal

Aquí la pregunta clau és: com es pot castigar legalment una persona?

La resposta és mitjançant un **procés penal amb garanties**. No n'hi ha prou amb una sospita policial ni amb una denúncia; cal instrucció, prova i resolució judicial. **Principi de legalitat processal i garanties.** La pena només pot arribar després d'un procés amb regles i garanties (instrucció, prova i resolució).

Principi de jurisdicció. Només jutges i tribunals poden imposar penes.

Presumpció d'innocència. Ningú és culpable fins a sentència ferma; la prova s'ha de practicar amb garanties.

Dret de defensa. Dret a ser escoltat, a advocat i a contradicció (poder contestar i impugnar la prova).

Centralitat del judici oral. La prova "val" sobretot quan es practica al judici oral amb contradicció i immediatesa.

El principi central és que **només jutges i tribunals imposen penes**. La funció policial és essencial, però és una funció d'investigació, assegurament de proves i auxili a la justícia.

També destaca la **presumpció d'innocència** i el **dret de defensa** (CE art. 24.2). Això té una conseqüència directa en la pràctica policial: l'atestat ha de ser objectiu, complet i respectuós amb drets, perquè després serà la base del procediment.

El **judici oral** és el centre del procés perquè és on es practica la prova amb contradicció i garanties. Per això, moltes diligències policials tenen com a objectiu preservar bé la prova perquè després pugui "viure" al judici.

4. Tipus de delictes segons la persecució

Aquest punt és molt preguntable i molt útil per entendre qui impulsa el procediment.

BLUE CHAT

Oposiciones

Aquest punt és clau perquè, en la pràctica policial, una mateixa conducta pot requerir actuacions diferents segons l'edat de la persona implicada. Per això, la identificació correcta i l'edat exacta tenen transcendència processal real.

g) Idea pràctica per memoritzar-ho

Si vols retenir aquest apartat sense embolicar-te, pensa així.

Primer mires la **gravetat i la pena**: això t'orienta cap a procediment ordinari o abreujat. Després mires si hi ha **condicions de tramitació immediata** (atestat, guàrdia, flagrància, citació): això et pot portar al judici ràpid o al procediment de delictes lleus. Finalment, comproves si hi ha una **via especial** per la matèria (Jurat) o per la persona (menor).

TEMA 2. EL PROCÉS PENAL (2a part). LES FASES DEL PROCÉS

Visió general del tema

Aquest tema explica el recorregut del procediment penal: com s'inicia, què es fa a la instrucció, quines mesures cautelars poden adoptar-se i com s'arriba al judici oral. És un tema molt útil per entendre el paper real de la policia dins del procés.

1. La fase d'instrucció

La instrucció és la fase inicial d'investigació judicial. L'objectiu és aclarir els fets, identificar possibles responsables, assegurar fonts de prova i valorar si calen mesures cautelars.

En aquesta fase, l'atestat policial és una peça clau. La policia judicial practica diligències, recull indicis, identifica persones, protegeix proves i trasllada tota la informació al jutjat perquè es puguï continuar el procediment amb garanties.

2. Com s'inicia el procediment penal

El procés penal pot començar per diferents vies, i això és molt preguntable a examen.

La **denúncia** és la comunicació de fets que poden ser delictius davant autoritat competent (LECrims arts. 259 i 261). La **querrela** és una forma més formal d'inici, amb requisits processals propis (LECrims arts. 272 i 277). També pot iniciar-se per **actuació policial** quan la policia té coneixement dels fets i actua dins les seves funcions de policia judicial (LECrims art. 282) o bé d'ofici pel Jutge competent.

Per a l'opositor, la idea important és que la policia no només "rep" denúncies: sovint és qui activa la resposta penal a partir de la intervenció i l'atestat.

BLUE CHAT

Oposiciones

El procés penal és un camí ordenat: iniciació, instrucció, fase intermèdia i judici. La policia és clau sobretot al principi, perquè una bona actuació i un bon atestat condicionen la qualitat de tot el procediment posterior.

TEMA 3. TEORIA DEL DELICTE. ELS ELEMENTS DEL DELICTE

Visió general del tema

Aquest tema és el “motor” del dret penal. Serveix per entendre per què una conducta pot ser delicte o no. Si domines aquesta estructura, després et serà molt més fàcil analitzar casos pràctics i identificar delictes concrets.

1. L'estructura del delicte

Perquè una persona pugui ser condemnada, el fet ha de complir una estructura bàsica.

Primer, ha d'existir una **acció o omissió humana**.

- **Acció:** una conducta positiva (fer) que produeix o inicia el fet delictiu (p. ex., colpejar, sostreure, conduir).
- **Omissió:** no fer allò que jurídicament s'havia de fer. Pot ser **omissió pròpia** (la llei castiga directament no actuar) o **comissió per omissió** (omissió impròpia), quan la persona tenia un **deure especial d'actuar** (posició de garant) i, en no fer-ho, respon com si hagués causat el resultat.

Després, aquesta conducta ha de ser **típica**. Vol dir que la conducta descrita **coincideix amb el “model” legal** d'un delicte (el **tipus penal**): els fets han d'encaixar en els **elements concrets** que descriu la llei (què es fa, sobre qui/què, com, amb quina intenció, i si hi ha algun requisit especial com quantia, violència, etc.). Si falta algun element del tipus, la conducta **no és típica** i, per tant, **no hi ha delicte** (o pot encaixar en un altre tipus diferent).

A més, ha de ser **antijurídica**, que vol dir **contrària a dret**: el fet és il·lícit perquè no hi concorre cap **causa de justificació** (p. ex., legítima defensa, estat de necessitat, compliment d'un deure).

També ha de ser **culpable**, és a dir, personalment atribuïble amb retret: la persona **podia comprendre** que el fet era il·lícit i **podia actuar d'una altra manera** (si manca aquesta capacitat per causes legals, pot operar una eximent).

I, finalment, ha de ser **punible**, és a dir, que la llei permeti **imposar pena** en aquell cas concret (sense causes legals de no punibilitat o excuses absolutòries que impedeixin castigar).

A nivell d'examen, la clau és memoritzar aquest ordre i entendre que si falla una peça, la responsabilitat penal canvia o desapareix.

BLUE CHAT

Oposiciones

El tema inclou conductes de **tinència, tràfic o dipòsit d'armes, municions i explosius** (CP arts. 564.1, 565 i 566). Es tracta de delictes que protegeixen la **seguretat col·lectiva**, perquè sancionen situacions en què la mera possessió o circulació d'aquests materials ja crea un risc greu, encara que no s'hagin arribat a utilitzar. A efectes d'estudi, és útil distingir tres idees: la **tinència il·lícita** (tenir armes o municions sense complir els requisits legals), el **tràfic** (fabricar, comerciar, transportar o facilitar la circulació il·legal) i el **dipòsit** (guardar o emmagatzemar armes, municions o explosius de manera il·lícita). En la pràctica policial, aquest bloc exigeix descriure amb molta precisió el tipus de material intervingut, el lloc on es localitza, la forma de conservació, la quantitat i el context de la intervenció, perquè aquests detalls poden ser determinants per a la qualificació penal.

La idea de fons és la protecció de la seguretat col·lectiva davant conductes especialment perilloses.

4. Desordres públics

Els **desordres públics** (CP arts. 557–561) protegeixen la **pau pública**, és a dir, la convivència normal i la seguretat col·lectiva en espais públics o d'ús públic. Aquest bloc inclou conductes d'**actuació en grup** o individual amb empara en el grup, quan es produeixen **alteracions greus** de l'ordre, actes de **violència o intimidació** sobre persones o coses, o conductes que **obstaculitzen vies públiques** o serveis essencials amb una gravetat rellevant. La idea clau és que no es castiga qualsevol molèstia o incident menor, sinó aquelles actuacions que generen una pertorbació intensa de la normalitat col·lectiva. En pràctica policial, és especialment important descriure bé el context (lloc, nombre de persones, coordinació, objectes utilitzats), la intensitat de la conducta i els efectes concrets produïts, perquè això és el que permet diferenciar uns desordres públics d'altres infraccions menys greus.

Per a l'opositor, és important entendre que no tota alteració és igual: el context, la intensitat i la conducta concreta marquen la qualificació.

5. Drets fonamentals i llibertats públiques

El tema també tracta delictes que afecten l'exercici efectiu de drets fonamentals i llibertats públiques, especialment els previstos als **CP arts. 511 i 512**. De manera resumida, aquests preceptes castiguen conductes de **denegació discriminatòria de drets o prestacions** quan una persona, per la seva condició o pel seu rol (autoritat, funcionari o professional/empresari en l'àmbit corresponent), impedeix o dificulta injustament l'accés a un dret, servei o prestació per motius discriminatoris. La idea clau del bloc és que aquí no es protegeix només l'ordre públic, sinó el **principi d'igualtat** i el dret de les persones a rebre un tracte no discriminatori en l'exercici de drets reconeguts per la llei. A nivell pràctic, en aquest tipus de fets és molt important descriure bé quin dret o servei s'ha negat, qui l'ha negat, en quin context, i quin element discriminatori apareix (per exemple, motiu ideològic, religiós, ètnic, familiar o altra circumstància personal o social).

A nivell d'estudi, cal entendre que aquí el bé jurídic protegit no és només l'ordre, sinó el dret de les persones a exercir llibertats reconegudes legalment.

Idea-resum per fixar el tema

BLUE CHAT

Oposiciones

molt important a examen: la força típica del robatori amb força no és qualsevol dany, sinó la força funcional vinculada a l'entrada, accés o sortida. Les modalitats clàssiques que cal tenir presents (CP arts. 238 i següents) són, en termes generals, l'**escalament**, el **trencament de paret/sostre/terra o fractura de porta o finestra**, la **fractura d'armaris, arques o altres mobles/objectes tancats**, l'**ús de claus falses** (en el sentit legal ampli) i la **inutilització de sistemes d'alarma o guarda**.

En el **robatori amb violència o intimidació**, en canvi, l'acció recau sobre la **persona**. Hi ha **violència** quan s'exerceix força física sobre la víctima, i hi ha **intimidació** quan s'utilitza una amenaça o pressió suficient per anul·lar o vèncer la seva voluntat. Aquí també és molt important el moment: si la violència o intimidació apareix **durant l'apoderament** o fins i tot **en la fugida immediata** per assegurar el botí, mantenir la possessió del que s'ha sostret o evitar la detenció, la qualificació pot continuar sent robatori amb violència o intimidació (i no simple furt).

A efectes pràctics, en un atestat és fonamental descriure amb precisió: **què s'ha forçat** (si és sobre coses), **quina violència o intimidació hi ha hagut** (si és sobre persones), **en quin moment** s'ha produït (abans, durant o en la fugida immediata) i **amb quins mitjans**. Aquests detalls són els que determinen la qualificació penal correcta i eviten confusions amb el furt o amb altres delictes patrimonials.

Pel que fa a la **classificació penal**, el **robatori amb força en les coses** és, com a regla general, **delicte menys greu** (CP art. 240.1: presó d'1 a 3 anys). També continua sent **menys greu** en diverses modalitats agreujades habituals (per exemple, CP arts. 240.2 i 241.1, amb penes de fins a 5 anys). Tanmateix, el supòsit de l'**art. 241.4** (robatori en casa habitada/local amb especial gravetat o amb circumstàncies de l'art. 235) preveu **presó de 2 a 6 anys**; com que aquesta forquilla pot encaixar entre pena menys greu i greu, la qualificació del delicte és **greu** per la regla del CP art. 13.4.

En el **robatori amb violència o intimidació** (CP art. 242), la modalitat bàsica i la de casa habitada/local obert al públic són, en principi, **delictes menys greus** (penes de 2 a 5 anys o de 3 anys i 6 mesos a 5 anys). A més, la violència emprada pot generar altres delictes addicionals (lesions, etc.), que s'han de valorar separatament.

La clau és identificar bé si hi ha força en objectes o si hi ha violència/intimidació sobre persones, perquè això canvia el tipus penal.

3. Furt o robatori d'ús de vehicle

El **CP art. 244** regula el **furt o robatori d'ús de vehicle a motor o ciclomotor**, és a dir, els supòsits en què el vehicle s'agafa **sense ànim de quedar-se'l definitivament**, sinó amb una finalitat d'**ús temporal**. Aquesta és la clau de la figura: no es castiga com un furt o robatori "ordinari" quan l'element principal és l'ús momentani del vehicle i no l'apoderament definitiu. Per això és una matèria molt típica d'examen, perquè es confon fàcilment amb altres delictes patrimonials si no s'analitza bé la finalitat de l'autor.

A efectes pràctics, cal fixar-se en indicis com la **durada de l'ús**, l'**abandonament posterior** del vehicle, l'estat en què es recupera, si hi ha intenció d'ocultació o desballestament, i el context general dels fets. També és important recordar que aquesta figura pot aparèixer tant en

BLUE CHAT

Oposiciones

10. Propietat intel·lectual i industrial

El tema també recull els **delictes contra la propietat intel·lectual** (CP arts. 270–276) i els **delictes contra la propietat industrial** (CP art. 274 i concordants dins del bloc), que protegeixen la creació, els drets d'exploració i els signes distintius davant usos il·lícits. En l'àmbit de la **propietat intel·lectual**, el nucli és reproduir, plagiar, distribuir, comunicar públicament o explotar continguts protegits (obres, continguts audiovisuals, software, etc.) sense autorització del titular i amb perjudici econòmic. En la **propietat industrial**, la clau acostuma a ser la fabricació, tinença per a la venda, distribució o comercialització de productes amb marques, patents, models o signes distintius falsificats o utilitzats sense consentiment. A efectes pràctics, en atestat és important descriure bé el tipus de producte o contingut, el suport (físic o digital), la forma de distribució, els indicis de falsificació, la quantitat intervinguda i la possible finalitat comercial.

Pel que fa a la **classificació penal** (delicte lleu, menys greu o greu), en aquest bloc **no hi ha una regla única de "quantia 400 €"** com en furt, estafa o danys. La qualificació depèn de la **modalitat concreta** (intel·lectual o industrial), del tipus d'acció (reproduir, distribuir, vendre, etc.), de l'ànim de benefici i de la **pena prevista al precepte aplicable**. Com a regla d'estudi, les modalitats habituals de propietat intel·lectual i industrial que arriben a via penal solen ser, en general, **delictes menys greus**; no obstant això, cal comprovar sempre l'article concret perquè hi ha subtipus, agreujants i forquilles diferents. Per això, en aquest apartat és millor memoritzar primer la conducta típica i després verificar la pena per classificar correctament el delicte.

Són rellevants en intervencions sobre còpies il·legals, productes falsificats o distribució de continguts protegits.

11. Excusa legal absolutòria

El **CP art. 268** regula l'**excusa legal absolutòria** en determinats delictes patrimonials entre familiars. Això vol dir que, en alguns casos, el fet pot encaixar en un delicte patrimonial (per exemple, furt, estafa, apropiació indeguda o danys), però **no es castiga penalment** per la relació familiar existent entre autor i perjudicat. La idea de fons és que el Codi penal reserva aquests conflictes, en determinats àmbits familiars, a altres vies de reclamació (com la civil), sempre que no concorrin circumstàncies que exclouin l'excusa.

A efectes d'estudi, és important retenir dues idees. Primera: aquesta excusa **no converteix el fet en lícit**; simplement evita la pena en l'àmbit penal si es compleixen els requisits legals. Segona: s'ha de comprovar sempre **quin delicte patrimonial és, quina relació familiar hi ha i si existeixen exclusions** (per exemple, presència de violència o intimidació, o altres supòsits que la llei no empara dins l'excusa).

En pràctica policial, aquest punt és molt rellevant perquè pot haver-hi una aparença clara de delicte patrimonial, però la resposta penal final depèn de verificar correctament la relació entre les parts i les circumstàncies concretes del fet.

Aquest punt és clàssic d'examen perquè obliga a recordar que no sempre hi ha resposta penal encara que el fet, en abstracte, encaixi en un tipus patrimonial.

BLUE CHAT

Oposiciones

Pel que fa a la **classificació penal** (delicte lleu o menys greu), convé memoritzar-ho per blocs. Les **lesions del CP art. 147.1** són, amb caràcter general, **delicte menys greu** (pena de presó de 3 mesos a 3 anys o multa de 6 a 12 mesos). Les **lesions lleus del CP art. 147.2** es tracten com a **delicte lleu** (pena de multa), i el mateix passa, amb la seva regulació pròpia, amb el **maltractament d'obra del CP art. 147.3**, també en l'àmbit de delicte lleu. En canvi, les **lesions agreujades de l'art. 148** i les lesions molt greus dels **arts. 149 i 150** són, en general, **delictes menys greus**, i en alguns subtipus la forquilla de pena pot acostar-se o entrar en supòsits més alts, de manera que sempre cal mirar l'article concret. Aquest és un bloc on la qualificació depèn molt del resultat mèdic i de com quedi documentat a les diligències.

El tema també inclou les **lesions per imprudència** (CP art. 152), que es produeixen quan no hi ha voluntat de lesionar però sí una **infracció rellevant del deure de cura** que acaba causant un resultat lesiu. Igual que en l'homicidi imprudent, cal valorar la conducta, la norma o regla de prudència infringida, la previsibilitat del resultat i la relació causal. A nivell d'estudi, és important diferenciar entre **imprudència greu** i **imprudència menys greu**, perquè la resposta penal canvia segons el cas i el resultat produït. En pràctica policial, aquest punt obliga a recollir bé la dinàmica dels fets, informes mèdics, testimonis i, si escau, informes tècnics (trànsit, laborals, etc.) per justificar la qualificació.

Pel que fa a les **lesions agreujades segons la casuística** (CP arts. 148–150), el temari ha de tenir molt clara la lògica del Codi penal: hi ha casos en què la lesió s'agreuja **per la forma d'execució** (per exemple, ús d'armes, instruments o mitjans perillosos; acarnissament; especial vulnerabilitat de la víctima; o supòsits específics del precepte, CP art. 148) i altres en què s'agreuja **pel resultat final** (pèrdua o inutilitat d'òrgan principal, sentit, deformitat greu, malaltia greu, etc., CP art. 149; i lesions greus sobre òrgans no principals o deformitats de menor entitat relativa, CP art. 150). Aquesta distinció és molt útil per estudiar i per fer diligències, perquè en uns casos el que pesa més és **com s'ha agredit** i, en altres, **quin dany mèdic final ha quedat**.

Quant a la **classificació penal**, les lesions per imprudència i les lesions agreujades no tenen una única etiqueta fixa per a tots els supòsits, ja que depenen de la **modalitat concreta** i de la **pena prevista** a cada article. Com a criteri general d'estudi, la majoria de supòsits rellevants d'aquest bloc es mouen en l'àmbit de **delictes menys greus**, mentre que les lesions lleus intencionades (CP art. 147.2) i el maltractament d'obra (CP art. 147.3) queden en l'àmbit de **delicte lleu**. Per això, quan es treballin casos pràctics, cal comprovar sempre quin article concret és aplicable i quina forquilla de pena estableix.

En pràctica policial, aquest apartat obliga a recollir bé dades mèdiques, mecanisme lesional i context de la intervenció.

5. Baralles tumultuàries

El tema incorpora les **baralles tumultuàries** (CP art. 154) com a supòsit específic, i convé desenvolupar-lo bé perquè sovint genera confusions amb lesions, amenaces o simples alteracions de l'ordre. La idea clau és que no es tracta d'una baralla bilateral simple, sinó d'una **situació de lluita entre diverses persones**, amb un context tumultuari o desordenat, en què augmenta el risc de lesions greus i resulta difícil individualitzar d'entrada totes les accions concretes de cada participant. El Codi penal castiga especialment la participació en aquest tipus de baralla quan s'utilitzen **mitjans o instruments perillosos** (armes, objectes

BLUE CHAT

Oposiciones

(captació amb promeses falses, ocultació de condicions, “ofertes de feina” que acaben en explotació, etc.).

2) Mantenir-la en prostitució aprofitant-se d'una situació de dominació. Aquí no cal sempre una coacció física directa: la conducta típica pot consistir a **aprofitar una situació de vulnerabilitat** (necessitat econòmica extrema, dependència, situació administrativa, falta de xarxa social, etc.) o una relació de **superioritat** per sostenir la situació d'explotació.

3) Explotar-se'n o lucrar-se amb la prostitució d'una altra persona. És a dir, obtenir benefici organitzant, controlant o fent d'intermediari, quan aquesta activitat comporta explotació o dominació (control de diners, imposició de deutes, vigilància, restriccions de moviments, imposició d'horaris o tarifes, etc.).

A més, el bloc té una protecció reforçada quan les víctimes són **menors d'edat** o persones especialment vulnerables, i en aquests casos la resposta penal és més severa.

En pràctica policial, aquest punt exigeix descriure indicis molt concrets que acreditin la conducta penada: **captació/enganxament**, coaccions o amenaces, control de documentació, control de diners, deutes imposats, vigilància, restriccions de llibertat, intermediaris, anuncis/contactes, organització del lloc o establiment i qualsevol element que mostri que la situació no és lliure sinó d'explotació o imposició.

A efectes d'estudi, convé diferenciar bé els supòsits en què la conducta es basa en una **imposició directa** (violència o intimidació), els casos en què hi ha **engany** (falses promeses, captació fraudulenta, ocultació de condicions reals) i els supòsits en què el que pesa és l'**abús d'una situació de vulnerabilitat** (dependència econòmica, precarietat, necessitat, situació administrativa, etc.). També és important retenir que el bloc es reforça especialment quan les víctimes són **menors d'edat** o persones en situació de protecció especial, amb un tractament penal més sever.

En pràctica policial, aquest apartat exigeix descriure molt bé els **indicis d'explotació o dominació**: qui organitza l'activitat, qui controla els diners, si hi ha restricció de moviments, amenaces, deutes imposats, vigilància, dependència, captació prèvia o qualsevol altre element que mostri que no hi ha una situació real de llibertat. També és clau identificar els intermediaris, el lloc o establiment, els mitjans de contacte o anunci, i la situació concreta de la víctima, perquè aquests detalls són determinants per a la qualificació penal.

Aquest apartat és important perquè no tracta només la conducta sexual, sinó també l'explotació i la situació de dominació sobre la víctima.

TEMA 9. DELICTES CONTRA LA SALUT PÚBLICA I DELICTES CONTRA LA SEGURETAT VIÀRIA

BLUE CHAT

Oposiciones

Visió general del tema

Aquest és un altre tema molt policial. Inclou delictes freqüents en la pràctica diària: drogues i seguretat viària. És essencial dominar-lo bé perquè combina aspectes jurídics amb actuació operativa i diligències molt concretes.

1. Delictes contra la salut pública (drogues)

El nucli del tema és el **CP art. 368**, que sanciona les conductes relacionades amb drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques quan es fan amb finalitat de **promoure, afavorir o facilitar el consum il·legal** de tercers. Dins d'aquest article s'hi inclouen, de manera típica, el **cultiu**, l'**elaboració**, el **tràfic**, la **possessió preordenada al tràfic** i qualsevol altra forma de **facilitació** del consum il·lícit (per exemple, distribució, intermediació o cessió en context de tràfic). La clau jurídica del precepte és que no es castiga el simple consum propi, sinó la conducta orientada a posar la substància en circulació o a afavorir-ne el consum per altres persones. A efectes d'estudi, aquest article és molt important perquè moltes qualificacions depenen de distingir bé si els indicis apunten a **autoconsum** o a **finalitat de tràfic**, i perquè la pena també varia segons la substància causi o no greu dany a la salut, d'acord amb la classificació jurisprudencial i medico-legal.

A nivell pràctic, és fonamental diferenciar **consum propi** de **finalitat de tràfic**. Aquesta valoració es fa a partir d'indicadors com quantitats, fraccionament, diners, estris i context de la intervenció.

El tema també recorda la importància de la **cadena de custòdia** i el tractament legal de les substàncies, inclosa la destrucció en el marc legal corresponent (LECrím art. 367 ter).

2. Delictes contra la seguretat viària

El bloc de seguretat viària (CP arts. 379–385 bis) inclou figures molt habituals en servei.

S'hi estudia la **velocitat penal** (CP art. 379.1), que consisteix a conduir un vehicle de motor o ciclomotor superant els líndars penals objectius fixats pel Codi penal: **més de 60 km/h sobre el límit en via urbana** o **més de 80 km/h sobre el límit en via interurbana**. Aquest punt és important perquè no es tracta d'una simple infracció administrativa per excés de velocitat, sinó d'un líndar que ja situa la conducta en l'àmbit penal.

També es treballa la **conducció sota influència d'alcohol o drogues o amb taxes penals** (CP art. 379.2), que inclou dues vies típiques. La primera és conduir **sota la influència** de begudes alcohòliques o drogues (és a dir, amb afectació real de les facultats per conduir, apreciable per símptomes, maniobra, context i resta d'indicis). La segona és la via **objectiva per taxa penal d'alcohol**, que existeix quan se supera **0,60 mg/l en aire espirat** o **1,2 g/l en sang**, encara que no hi hagi una simptomatologia especialment intensa descrita.

Igualment, es treballa la **conducció temerària** (CP arts. 380 i 381). En el **CP art. 380**, la conducta típica consisteix a conduir amb **manifesta temeritat** i crear un **perill concret** per a la vida o la integritat de les persones. No n'hi ha prou amb conduir malament o cometre una infracció greu: cal una conducció clarament perillosa i un risc efectiu per a persones concretes. A més, el mateix Codi penal estableix una regla molt preguntable: es considera, **en tot cas**, que hi ha